

RACHEL VINCENT

# PREY

préda

„VARÁZSLATOS, IZGALMAS, SÖTÉT,  
MAGÁVAL RAGADÓ  
– A STRAY-T EL KELL OLVASNI!  
IMÁDTAM AZ ELEJÉTŐL A VÉGÉIG.”

*Gena Showalter, New York Times  
bestseller szerző*

*fine  
selection*

**Á SOROZATBAN MÁR MEGJELENT:**

**STRAY**  
kóborok

**ROGUE**  
latrok

**PRIDE**  
falka

RACHEL VINCENT

# PREY

préda

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

# EGY

– **U**gy tervezed, hogy még ebben az évszázadban odaérsz, Vic?

Az órámra pillantottam; a lábam ideges táncot járt a műszerfal alatt. Victor Di Carlo a megkínzottak mosolyával pillantott rám, aztán ismét az út felé fordította a tekintetét.

– A sebességkorlát százhusz, Faythe. Én százharminccal megyek. De ha úgy gondolod, hogy gyalog gyorsabban odaérsz, csak rajta.

Természetesen nem értem volna oda gyorsabban. Még négy mancsom sem. A gepárd nagyjából százat bír, de nem képes ezt a sebességet hosszú távon tartani. Én pedig nem vagyok gepárd. Szóval nem maradt más, mint hogy rövidke körmeimmel kopogtassam Vic Suburbanjának jobb oldali könyöklőjét – a sebességet, amihez ő ragaszkodott, kibírhatatlannak éreztem.

– Nyugi! – Vic kitette a bal indexet, aztán finoman behúzódott a külső sávból a kocsival, hogy megelőzzön egy fűrészárut szállító teherautót. – Időben ott leszünk, Marc pedig várni fog.

Bólintottam, aztán addig zárogattam az ajtót ki-be, ki-be, amíg Vic dühösen rám nem meredt.

– Bocsi!

– Jesszusom, Faythe, úgy viselkedsz, mintha hetek óta nem láttad volna – morgott Ethan. Megfordultam, hogy lássam; a hátsó ülésen forgatta a szemeit, arcán szokásos vidám grimasza. Négy bátyám közül a legfiatalabb volt, csak két évvel idősebb nálam – mind közül leginkább tőle várhattam, hogy először jól összever edzésen, aztán jeget hoz a horzsolásaimra. – Mennyi ideje?

Kibámultam az oldalablakon. Kopár mezőket és téltől kopasz fákat láttam a szürkületben.

– Holnap lesz kilenc hete.

Sok minden történt, mióta Marc száműzetésbe vonult; ennek legfeltűnőbb példája az ülésen aludt mögöttem.

Manx gyermeke: Des.

A kéthetes csecsemő egy hátrafordított gyerekülésbe szíjazva aludt az anyja mellett. Aki még most is lefegyverzően szép volt, pedig elnyílt szája szélén nyál csordogált. Amióta megszületett a baba, Manx akkor szunyókált, amikor tudott. Amikor a kisfia csendben maradt. És mi, többiek is így tettünk.

Kiderült, hogy az érzékeny macskafülek komoly hátrányt is jelentenek.

Az elmúlt két hónapban Manx megszülte a gyermekét, Kaci – a vad, tizenéves nőstény, akit befogadtunk – nagyjából beilleszkedett a ranchon folyó életbe, habár idáig mindig megtagadta, hogy alakot váltson. A novemberi szél lefújta a leveleket a fákról. A december egy – Texasban ritkaságszámba menő – hóviharral köszöntött be, január nyolcadik napján pedig még szokatlanabb, ám gyönyörű, vastag jégpáncél koronázta meg a telet, és nem is olvadt el azóta sem.

De Marcot nem láttam. Egyszer sem, annyi hét óta.

Vic rám vigyorgott, aztán visszafordult a forgalomhoz.

– És, feltételezem, a pezsdító *társalgás* az, ami annyira hiányzik, igaz?

– Lallala! – dalolta Ethan, és visszadölt az ülésbe, majd sietve a helyére dugta a fülhallgatóit, nehogy olyan választ halljon a hűgától, amit nem szívesen vett volna.

– Jelenleg bármit meghallgatnék, amit el szeretne mondani, csak a hangját halljam – sóhajtottam. Kiszedtem egy papírpoharat a tartóból, és felhörpintettem az éjjel-nappaliban vásárolt kávé hideg maradékát. Amikor beleejtettem a poharat az ülések közé ékelt szemetesbe, megszólalt Vic mobilja. Jobbra hajolt, kiszedte a bal nadrágzsebéből, aztán kinyitotta, és közben egy ujjnyit sem tért ki oldalra. Én valószínűleg az árokba hajtottam volna.

– Halló?

– Vic? – Apám volt az. Mind kiválóan hallottuk, Manx kivételével, aki – ha ilyesmi egyáltalán lehetséges – bájosan horkolni kezdett. – Apád kiállt mellettem. Azt akartam, hogy te tudd meg először.

Vic hallhatóan sóhajtott, és az arcáról eltűnt a feszültség, amelyet addig észre sem vettem. Mosolygott, és megelőzött egy másik nyerges vontatót.

– Nem volt kétségem – felelte, ám a szemében csillogó megkönnyebbülés másról árulkodott. Aggódott. Mint mindannyian.

A vonal másik végéről rugók nyikordulása hallatszott: Greg Sanders hátradőlt a székében. Alighanem azonnal telefonált, amint megtudta a híreket.

– Kérlek, emlékeztessd Faythe-t, hogy adja át az üzenetemet a családnak – mondta, és én megforgattam a szememet.

– Tudom, apu!

Apám halkán nevetett.

– Vezessetek óvatosan, és hívjatok, ha odaértetek!

– Igenis! – Vic még akkor is bolondul vigyorgott, amikor letette, és gyanítottam, azt se tudta, mire mondott igent. Szerencsére én figyeltem.

– Ez akkor már három, igaz? – Hátrafordultam, hogy Ethanre nézhessek, aki lekapcsolta a zenét, és már nem tettett alvást. Rugók nyikorogtak alatta, ahogy próbált kényelmesebben elhelyezkedni.

– Aha. Rick bácsi meg Ed Taylor. – Mindkettejük lánya a mi falkánknak köszönhette az életét. Kiszabadítottam Abby unokahúgomat, miután mindkettőnket elrabolt egy dzsungelkóbor, aki tenyésznőstényeknek akart eladni minket; őt később elkaptuk, és megöltük, mielőtt elrabolhatta volna Carissa Taylort is. Az apák, érthető módon, lojálisak voltak az enyém iránt. – Most pedig Bert.

Umberto Di Carlo, Vic apja, apám egyik legrégebbi barátja volt. Számítottunk a segítségére, de korántsem voltunk benne biztosak, hogy meg is kapjuk. Elvégre a politika teljes családfákat is képes kifordítani a földből, a barátságok megrongálásáról már nem is beszélve.

Kilenc hete felmentettek – *épphogy* – a vád alól, hogy megfertőztem az egyetemi barátomat, majd megöltem, hogy magamat mentsem. A perem utolsó napján – Marc száműzetésének másnapján – Calvin Malone hivatalos kihívást intézett apám ellen, kérve, hogy mozdítsák el a Területek Tanácsának éléről. Habár a falkánk alfája maradt, a többi tanácstag feletti hatalmát felfüggesztették, amíg mind a tíz alfa hivatalosan nem szavaz róla. A szavazást február elsejére tűzték ki, addig még két hetünk volt.

Apám és Malone a felfüggesztés óta harcoltak – képletesen szólva –, hogy a társaik támogatásáról biztosítékot szerezzenek. A nagybátyám azonnal, teljes mellszélességgel kiállt mellettünk, és egy hét múlva Edward Taylor is követte a példáját. Azonban a falkánk többi

szövetségese időt kért, hogy átgondolják, mérleget adják a lehetőségeiket, és bár fájt a dolog, megértettem. Akárhogy is döntenek, annak visszafordíthatatlan hatásai lesznek a Tanácsra és a teljes vérmacska-társadalomra is. Hiszen a legtöbbszörüknek mind a két oldalon álló falkákban dolgoztak a fiai; fivéreik a Malone-hoz lojális területeken, lányaik és húgaik a puccsban részt vevő kandúrok házában. Én még szerencsés voltam, hogy három bátyám, Michael, Owen és Ethan nem tartozott másnak hűséggel. Ryan bátyámról, hát, minél kevesebb szó esik, annál jobb.

Vic nehezen bírta a várakozást, de ez semmi sem volt ahhoz képest, amit végrehajtótársunk, Jace volt kénytelen elviselni, hiszen az ő nevelőapja szervezte az egész akciót, hogy eltávolítsa a székéből apámat. Jace személyes felelősséget érzett Calvin Malone áruháza miatt, bár semmit sem tehetett volna azért, hogy megállítsa.

– És hogy áll Malone? – kérdeztem, magamban végigfutva a többi alfán.

Ethan kiszedte a fülhallgatóit, és a kezére tekerte a zsinórt.

– Amikor utoljára hallottam felőle, neki is három szavazata volt. Milo Mitchell, Wes Gardner és Paul Blackwell.

Mitchell fiát, Kevint, négy hónappal azelőtt dobtuk ki a falkánkból, mert ismételten segítséget nyújtott egy kóbornak, hogy beszköjjen a déli középső területekre. Gardner pedig azért dühöngött, mert nem bosszultuk meg a fivére, Jamey halálát Manx keze által. És amennyire meg tudtam ítélni, Paul Blackwell azért fordult ellenünk, mert nem szívelte, hogy apám a vezetés terén is az esélyegyenlőség híve. A jelek szerint a vén kutyáról meg a trükkökről szóló mondás igaz a vén macskákra is, és bár Blackwell – nem úgy, mint Malone – látszólag nem utálta a nőket és a kóborokat, attól még nem is látta volna őket szívesen a társadalmunk vezetői között.

Ez azt jelentette, hogy már csak két alfa maradt, aki *még nem döntött*: Nick Davidson és Jerald Pierce, utóbbi szintén egy végrehajtótársunk apja. És minthogy már mindkét oldal az ő szavazatukra hajtott, egyvalami biztos volt: a harc el fog durvulni.

– Parker apja mellénk áll – jelentette ki Vic, jóval határozottabban, mint ahogy én magamban éreztem. – Az már négy a javunkra.

Csakhogy még Davidson szavazatát is meg kellett szerezniük. Négy szavazat csak patthelyzetet eredményez, márpedig nekünk tiszta győzelem kell. Különben, még ha apám most bele is tud kapaszkodni a székébe, a béke nem lesz tartós.

– Mennyi még? – kérdeztem, és megmarkoltam az ajtónyitót.

– A következő kijárat – biccentett Vic előre, egy tábla felé, amely benzinkutat ígért másfél kilométerre.

*Ideje!* Már órák óta úton voltunk, és túl sok kávéval a hasamban...

Hátrafordultam. Ethan kiegyenesedett, és éppen a dzsekijébe igyekezett beletornászni magát. Manx még mindig aludt, hosszú, fekete, csigás tincsei a támlára és a blúza elejére omlottak. Maga volt a megtestesült béke, boldogság és anyai öröm, még úgy is, hogy alig pihent, és az utunk célja sem volt épp kellemes.

Des a 2008-as év utolsó napján született, ami az anyját jogosulttá tette volna a külön adócsökkentésre – ha az Államok polgára lett volna, vagy legalábbis legális bevándorló. Csakhogy egyik sem volt, ami miatt repülőgépre sem szállhatott. Ezért történt, hogy Vic, Ethan meg én autóba szálltunk vele, és elhajtottunk a kelet-texasi ranchunkról Atlanta külvárosába, ahol Vic apja – az én apám legújabb szövetségese – helyszínt biztosított a meghallgatásának.

Önként jelentkeztem kísérőnek, bár ez nagyon unalmas feladatot jelentett volna, de mielőtt Atlantába értünk volna, át kellett utaznunk a szabad területeken. A szabad területeken pedig ott volt Marc.

Percek múlva pedig a karomban lesz.

– Manx, ébredj! – Áthajoltam a karfán, és erősen meglöktem a középső ülés alját, hogy megmozdítsam a nőtényt, de ne érjek a lábához. Nem bírta, ha hozzányúlnak, és a bánásmódot ismerve, amelyet elszenvedett, nem hibáztattam ezért.

Pillogva kinyitotta a szemét, de aztán azonnal felébredt, az arcáról eltűnt az álmos bambaság, a helyére pedig éles figyelem költözött. Irigyeltem ezért. De aztán ösztönösen, riadtan keresni kezdte a gyermekét, mintha valaki ellopta volna tőle, amíg aludt. És pontosan ettől is félt.

Még hordta a magzatot, amikor már hallottuk, hogy sír álmában, és sikoltozik. Anyám az első néhány alkalommal megpróbálta felébreszteni, de apám meggyőzte, hogy ne csinálja, mert Manx hálából betörheti az orrát. Szerencsére az álmok véget értek, amikor Des megszületett, és Manx ragaszkodott hozzá, hogy vele egy ágyban aludjon. Azt mondta, a csecsemő nyugodtabb így, de nem szabadultam a gondolattól, hogy ő az, aki valójában jól jár. Persze mi is élveztük a békét és a csendet.

Manx megnyugodott, amikor megpillantotta maga mellett a gyerekülésben alvó fiát. Kisöpörte a haját az arcából, és felnézett.

– Ez már Mississippi?

– Ja. – Vic jobbra indexelt, és a lehajtósávba húzódott. Visszahanyatlottam az ülésembe. Nem érdekeltek a vendéglők, csak a Conoco benzinkút tábláját néztem az üzletsor végén.

Marc minden tekintetben beilleszkedett az új életébe, úgy, ahogy az várható is volt. Talált munkát, kivett egy egyedülálló házat, és lassan kiépítette az életét az emberek világában – egy olyan világban, amibe én már nem tartoztam bele. Legalábbis személyesen nem. De majd' mindennap beszélünk telefonon, és egy hónapja

már átsegítettem egy részleges alakváltáson is. Bár a parancs csak arra szólt, hogy a falkatag macskáknak tanítsam ezt meg, mégis büszkeséggel töltött el, hogy Marc Ramos, a kedvenc kóborom volt az első kandúr, aki képesnek bizonyult véghezvinni.

A jelek szerint több mint elegendő elnyomott düh élt benne, hogy táplálja az arca átalakulását. Nem meglepő.

A szemem már a sűrű tömeget kutatta. Natchezben terveztük a pihenőt, éppen a mississippi határon túl, ahol Marc majd csatlakozik hozzánk, hogy elkísérjen, át a szabad területeken, beleértve egy éjszakai szállást is, az állam közepén. Csakhogy nem láttam a kocsiját sehol. Csalódottságomban olyan erővel fontam össze az ölemben az ujjaimat, hogy megfájdultak.

Vic behajtott a parkolóba, aztán hátul talált egy üres helyet. Már szálltam volna ki, hogy megkeressem Marcot a shopban, de amint kinyitottam az ajtót, Vic megfogta a karomat.

– Itt maradnál egy percig? Vécére kell mennem.

Rámeredtem, aztán Ethanre. Rendes körülmények között legfiatalabb bátyám is meg tudott volna védeni egy csecsemőt és egy gyermekágyas nőtényt. Csakhogy a szabad területeken nem voltak szabályok, Manx pedig anélkül is épp elég könnyen felizgatta magát, hogy a tárgyalására készültünk volna, úgyhogy mostanában mindig igyekeztünk kettős őrizetet biztosítani neki.

– Aha, maradok. De siess!

Hálásan mosolygott. Becsuktam a kocsiajtót, ő is bevágta a magáét, és elindult az épület eleje felé.

Hátul Des nyafogni kezdett. Megfordultam, és láttam, hogy Manx lemeztelenített melléhez emeli. A csecsemő azonnal rátapadt, és a nyafogás elégedett cuppogásba váltott, amint enni kezdett. Megint. Csinál ez a gyerek mást is az evésen kívül? Az étvágyából

androgün babaarca ellenére is megmondhattam, hogy a szörnyecske fiú.

Mégsem tudtam elnyomni egy mosolyt, amikor visszafordultam, hogy a vezetőoldali ablakból is végignézzem a parkolót. A kiskölök igazi túlélő. Akárcsak az anyja.

– Engem keresel? – Valaki megkopogtatta mögöttem az ablakot. Összerezentem, és olyan sebesen fordultam meg, hogy lefejeltem a napellenzőt. Kint Marc állt, kopott, barna bőrdzsekije és öreg farmerja az otthonosság melegét ígérte. Amikor hiába tapogatóztam az ajtókilinc után, a mosolya vigyorra szélesedett, de kinyitotta nekem az ajtót – csaknem le is szakította a zsanérjairól.

A lábam sem érte a földet. Az egyik pillanatban még a kocsiban ültem, a másikban már Marc karjaiban voltam, a lábamat a dereka köré fonva, ajkammal lágy, mégis követelőző ajkára tapadva. Az emberek megbámultak – láttam a vállá felett –, de aztán elmosolyodtak, és intézték tovább a dolgaikat, néhány gyereket leszámítva, akik kuncogva figyelték az előadást.

A jelek szerint az új találkozások minden faj esetében hasonlóak.

– Megnőtt a hajad – suttogetta, és ahogy a nyakamba lehelt, megborzongtam, ám ennek semmi köze nem volt a parkoló felét elborító jéghez.

– Te viszont levágtad a tiédet – futtattam át az ujjaimat rövid, hűvös tincsein. Lerakott, de még mindig ölelt.

– Aha. Úgy gondoltam, ha már új életet kezdek, miért ne próbálnék ki egy új frizurát? Mit gondolsz?

Vigyorogva hátraléptem, hogy jobban lássam.

– Nem rossz. – Ha éppen az jött volna rá, Marc még egy narancsszín bohócparókában is jól nézett volna ki. Mégis, pedig csak

öt centit vágott le, hiányoltam a többbit. Azonban korántsem annyira, mint őt magát.

Éppen belekaroltam, amikor egy ismerős szag ragadta meg a figyelmemet. Kóbor macska szaga, még hozzá – furcsamód – olyané, akit ismertem.

*Daniel Painter.*

Megdermedtem, megmarkoltam Marc karját. A pulzusom felszökött. A tekintetemmel a parkolót kutattam a kóbor után, aki kiadta Manxet az esélyért, hogy a falkánkhoz csatlakozhasson – feltéve, ha egy évig tisztán tud maradni a szabad területeken.

A tisztán maradásba *nem* tartozott bele, hogy verekedést kezdeményez egy falkadelegációval, amint átlépjük a határt. Márpedig az nem véletlen, hogy éppen most, éppen ebben a parkolóban történik...

# KETTŐ

– **M**i a baj? – Marc aranypöttyös barna szeme elsötétült, ahogy összevonta a szemöldökét, és ő is körülnézett, keresve, mi zaklatott fel.

– Itt van Dan Painter – feleltem, végigsimítva bőrkabátba bújtatott karját, és megfordultam, hogy feltűnés nélkül körbenézzek a parkolóban.

Marc arcán idegesség suhant át.

– Tudom. Képtelen vagyok lerázni.

Kikerekedett a szemem, és Dan helyett Marc tekintetét kezdem keresni.

– *Követ téged?*

– Olyasmi. – Marc elvörösödött, és én tudtam, hogy olyasmi van a háttérben, amiről nem akar beszélni.

– Te meg csak úgy hagyod?

A szemét forgatva sóhajtott.

– Nem csinál semmi bajt, szóval nem hiszem, hogy okom volna megverni. Csak körülöttem lófrál, és faggat a falkáról, és arról, hogy hogyan intézzük... intézitek a dolgokat. Honnan jövünk, hogyan

uraljuk a vérszomjat, miért születik olyan kevés nőstény, miért nincsenek kóborok a falkákban. Vagyis most már nincsenek.

Marc maga is kóbor volt, olyan vérmacska, aki embernek született, és később fertőzte meg egy átváltozott vérmacska karmolása vagy harapása. Ő volt az egyetlen kóbor, akit valaha is befogadott egy falka, még ha annak már többé nem is volt hivatalosan a tagja.

– Az a fickó sosem fogja be. Komolyan, végigpofázza az *egész* napot.

Mosolyogtam. Kaci is hasonlóan volt ezzel, és bár kedveltem őt, mégis egyre jobban értékeltem a hosszú távú megbízásokat, még hozzá a csendért és a békéért. Biztosan Marc számára is hasonló megkönnyebbülést nyújtott a saját munkája.

– De legalább amíg dolgozol, nem piszkál, igaz?

Még jobban elvörösödött.

– A múlt hónapban beállt a csapatomba. Könnyűszerkezetes házakat húzunk fel. Együtt. Nap mint nap.

Nem álltam meg a nevetést.

– Ez olyan cuki! Lett egy segítőd. Egy kicsi te. – Ha az emlékezetem nem csalt, Painter nem is volt annyival kisebb, mint Marc.

– Nem érdekel. Felejtsd el Paintert! – A tekintete mögém villant, a jobb oldali ajtóra, amelyen éppen akkor lépett ki a bátyám.

– Hahó, Ethan! Hogy bírod a monogámiát?

A család Casanovája – életében először – már négy hónapja ugyanazzal a lánnyal járt. Anyánk repesett a boldogságtól, és most az egyszerű olyan esküvőt tervezett, ahol *nem az én* fejemen van a fátyol.

– Olyan, mintha minden étkezésre rizst kapnál – felelte Ethan, elkapva a végszót. Marc vigyorgott.

– Hé, ha ehetsz mindennap, máris szerencsés vagy! – A mondat Ethannek szólt, de Marc pillantása nekem. Úgy tűnt, hiányolja a... rizsemet.

Ethan, mint akit nem hat meg a dolog, csak vállat vont.

– Ja, lehet. Hát te hogy bírod az építőipari munkát?

Marc fél kézzel belekotort frissen rövidített fűrtjeibe.

– Olyan, mintha napi nyolc órán át lengetnék egy kalapácsot a minimálbérért. – És ebből mindenki mindent megértett.

A kocsiban csuklani kezdett a bébi. A bátyám válla felett átpillantva láttam, hogy Manx már a blúzáat gombolja; aztán ki is szállt, és gyengéden betekerte Dest egy kötött, kék takaróba.

– Hogy vagy, Manx? – Marc zsebre dugta a kezét, hogy kimutassa: nincs szándékában megérinteni a nőtényt. Tapasztalataink szerint ez a fajta közeledés, főleg a kandúrok részéről, segített Manx nyugalmaát megőrizni.

– Köszönöm, jól. – Egzotikus akcentusa, amit venezuelai születésének köszönhetett, a választát szokványos helyett elragadóvá tette. Ragyogó mosolyt villantott Marcra, és kissé eltartotta magától a gyermekét, szavak nélkül jelezve, hogy nyugodtan nézze csak meg.

– Nahát... – Marc pillantása jobban ellágyult, amikor Desre pillantott, mint amit valaha is láttam tőle, és nem tudtam eldönteni, hogy ezen most mulassak-e, vagy inkább aggódjak. – Bemutatsz? – kérdezte végül.

Manx még szélesebben mosolygott.

– Ő Desiderio. A szívem vágya.

– Desnek hívjuk – tettem hozzá segítőkészen.

– Gyönyörű. Szabad...? – Marc kihúzta az egyik kezét a zsebéből, és simogatást mímelt.

Manx tétovázott, a mosolya egy pillanatra az arcára fagyott. Aztán mély lélegzetet vett, és lassan kifújta.

– Hát persze.

Marc egyik bőrkeményedéses ujjának hátát futtatta végig a gyerek arcán. Amikor elérte a szája sarkát, a csecsemő odafordult és csücsörített, szopásra készen. Marc nevetett, és én is elmosolyodtam.

– Látom, megismerkedtetek a legifjabb társunkkal – szólalt meg Vic. Felnéztem. A shopból jött, a kezében egy fehér nejlonszatyor.

– Csodálatos – válaszolta Marc, és a szemem sarkából láttam, hogy Manx még egy kicsit jobban megnyugszik.

– Az bizony – Vic berakta a szatyrot az ülésre, és azzal a gyagya arccal pillantott a babára, ami a legtöbb kandúrnál megjelent, amikor a következő generáció tagjaival találkoztak. Íme, még egy bizonyíték, hogy valóban a fajfenntartás az életük fő célja.

Vic becsapta a kocsiajtót, és igazi macsó, hátlapogató ölelésbe fogta egykori harcostársát. Aztán odébb lépett, és rám nézett, majd vissza Marcra – közben Ethan egy hosszú kabátot terített Manx háttára, óvatosan, meg ne érintse véletlenül.

– Nem fogjátok elhinni, kivel találkoztam bent – intett a fejével az épület felé.

– Dan Painterrel – nevettem rá. Vic fújtt egyet.

– Kiszagoltad?

Bólintottam.

– Ő meg Marc... *össze vannak növe.*

Vic szemöldöke meglepetésében magasra szökött, de Marc sötét pillantása meggyőzte, hogy nem akarja tudni a részleteket.

– Ez a hideg biztosan nem tesz jót a babának – mondta inkább, Marcra vigyorogva. Intézzük el a dolgunkat, és induljunk tovább.

Marc és én követtük Manxet az épületbe. Marc megállt a női mosdó előtt, én bevonultam Manxszel. Amíg én az egyik fülkében voltam, ő a lehajtható asztalkán tisztába tette a kicsit. Aztán megkérdezte, megfognám-e, amíg ő is könnyít magán.

– Jaj, nem tudom – tétováztam, a szívem pánikban zakatolt. Még soha de soha nem tartottam kézben egy gyereket sem, és akármelyik hülye is mondta, hogy minden nőben megvan az anyai ösztön, hát *tévedett*. – Nem tudnád... letenni pár percre?

– *A földre?* – meredt rám Manx, és én elveszetten vonogattam a vállamat. A szemét forgatta. – Na jó, akkor majd megkérem valamelyik fiút.

Nagyot sóhajtottam.

– Add ide! – *Nem hagyhattam*, hogy Marc megtudja: *félve* fogtam meg egy babát. Sosem mosnám le magamról. – Mit csináljak vele?

Ahogy anyámtól az elmúlt két hétben számtalanszor láttam, ki tartottam a karomat. Manx gyengéden odahelyezte a kicsit, a fejét biztonságosan a könyökhajlatomba igazította.

– Semmit. Alszik. Csak fogd két percig!

Biccentettem, féltem a fejemen kívül mást is megmozdítani, nehogy felébredjem Dest. Manx tétovázott, a keze a fém lengőajtón, aztán elmosolyodott – a homlokára vésődött ideges ráncok nem oszlottak el –, és belépett a fülkébe.

A gyerekre néztem, minden részletet alaposan megfigyelve, most először. *Hihetetlenül* kicsi volt, mint egy játék baba, csak törekenyebb. Kerek orcáján pír ült, az orrán apró, színtelen dudorok. Kezét-lábát elfedte a takaró, azonban a homloka felett fűrnyi fekete haj kandikált elő.

Hála az égnek, nem láttam rajta Luiz vonásait.

Ám Manxéit sem. Csak egy kisbabát láttam, a maga vörösödő, tekergőző módján aranyosat, aki, ha alszik, tökéletesen elviselhető.

– Köszönöm! – Kinyílt a fülkeajtó, és Manx lépett ki. Kezet mosott, aztán visszavette Dest, és az ajka melletti aggodalmas ráncok csak ekkor simultak ki egészen.

Visszafelé menet elmentünk Dan Painter mellett: a pultnál állt sorba egy nagy zacskó chipsszel, egy marék előrecsomagolt, szárított húscsíkkal és egy kétliteres kólával. Megkocogtattam a vállát, és amikor rám pillantott, majdnem a torkán akadt a húsos falat, amit már ki is bontott és elharapott.

Felnevettem. Nyilván emlékezett az első találkozásunkra, amikor egy csapással kiütöttem. Szeretek erős első benyomást tenni.

A parkolóban Marc bekötötte Dest az ülésébe. Vic addigra már megtankolta és visszafűtötte az autót. Ethan elfoglalta az anyósülést, de nem bántam. Én amúgy is Marckal utaztam.

Furcsa volt bekucorodni kicsi, alacsony építésű kocsijába a Vic Suburbanjában eltöltött órák után, de kellemesen furcsa. Ismerős, könnyű. És fájdalmasan hiányzó.

Mi hajtottunk ki elsőnek a parkolóból, Vic követett minket. A napfény utolsó sugarai drámai vörös-narancs kavalkádba olvadtak az ég alján. Aztán leszállt a sötét, és Marc meg én együtt voltunk – kettesben – hónapok óta először.

Sajnos úton is voltunk, ami a társalgáson kívül minden mást lehetetlenné tett. Vagy legalábbis kényelmetlenné.

– Szóval, hogy bírja apád? – Marc a kardánboxon az ujjaim köré fonta az övét, mihelyt az út mellett a kis épületek, vendéglők helyét átvették a nyílt mezők, majd a széles erdősávok.

– Azt hiszem, rendben van – vontam vállat. – Mostanában elég hallgatag. Nem hiszem, hogy szeretné, ha bárki megtudná, mekkora mélyütés volt neki ez a kicseszés Malone részéről. A Területek Tanácsa teljesen szétesett. Manx meghallgatása érdekes lesz, ha azt vesszük, hogy közben zajlik a puccs is.

És bár soha nem vallottam volna be hangosan, nehogy gyávának tartsanak, nagyon megkönnyebbültem, hogy a Kaci iránti

felelősségem miatt nem maradhattam az eljárás végéig. Az, hogy egy dühödt alfákkal teli szobában lógnak, nem volt elég izgató a kalandvágyamnak. És az életöszönömnek sem.

Marc sávot váltott: a visszapillantóból láttam, hogy Vic követi.

– Most kik alkotják a tanácsot?

– Taylor, Mitchell és Pierce. – Szerencsére ez a kombináció jó esélyt adott Manxnek a tisztességes tárgyalásra. Taylor már kimutatta, hogy apám mellett áll, Mitchell stabilan támogatta Malone-t, Parker apja pedig még mindig semleges volt, mint Svájc. Ugyanakkor ezt a hármat egyetértésre hozni bármiben, hát még egy ítéleten, nem lesz egyszerű.

– És Wes Gardner is ott lesz, persze. – Hiszen az ő bátyja Manx egyik áldozata volt.

– Feltételezem, Michael képviseli a szakmát.

– Aha. – Habár a vérmacsák jogrendszere nem éppen ugyanolyan, mint az embereké, azért még mindig a legidősebb bátyám, az ügyvéd, volt a legalkalmasabb rá, hogy segítse Manx védekezését. Másnap tervezte, hogy elrepül Atlantába, a tárgyalásra, rögtön azután, hogy a felesége, Holly – emberi nő, és egy igazi, divatbemutatókon fellépő modell – elindult Olaszországba egy fotózásra. Michael szerencséjére a felesége sokat utazott, és sok elfoglaltságában keveset kérdezett. Semmit sem tudott a mi vérmacskaéletünkről. Különös házasság volt az övék, de a jelek szerint mindkét félnek megfelelt így.

Marc a visszapillantóba nézett, aztán a szemembe, mielőtt visszafordult volna az út felé.

– És mi van Kacivel? Még mindig nem hajlandó alakot váltani?

– Nem ám. Kezd komolyan aggasztani. Mindig fáradt, kedvetlen, és csak akkor figyel fel, ha hagyom, hogy nézzen edzés közben.

Azt hiszem, azt gondolja, ha megtanulja megvédeni magát ember alakjában, sosem kell majd átváltoznia.

– Mit mond a doki?

Sóhajtottam.

– A tünete olyanok, mintha krónikusfáradtság-szindrómája lenne, meg depressziója. És ha nem adja be a derekát hamarosan a macska énjének, a teste apránként felmondja majd a szolgálatot, amíg már mozdulni sem bír majd. Az orvos szerint, ha továbbra is ellenáll, az egyszer megöli. És az egyszer alatt azt érti, hogy *nem-sokára*.

– A fenébe! – Marc egy pillanatra meglepettnek tűnt, aztán aggodalmas vonalak jelentek meg a szája sarkában.

– Tudom. Úgy érzem, elbuktam. – Meglazítottam az övem, és kicsit elfordultam az ülésben, hogy ránézhessek. – Úgy értem, vigyáznom kellene rá, és ehelyett csak hagyom, hogy elhervadjon és meghaljon. Jobbat érdemel ennél, de nem vagyok képes meggyőzni, hogy váltson alakot. Most már meg sem hallgat, ha felhozom a témát.

– És most mit fogsz csinálni?

Vállat vontam, és komoran meredtem az utat szegélyező, jéggel borított nagyfeszültségű vezetékekre. Nem tudtam megszokni ezt a kérdést: nem is olyan régen még szóba sem jöhetett, hogy magam döntsek a dolgaiban, hát még máséban. Csakhogy Kaci nem volt elég idős vagy érett, hogy a szenvedést választhassa. Az én felelősségem volt.

– Nem tudom. De azt nem hagyom, hogy elsorvadjon. Túl sokat küzdött a túléléséért, hogy most feladja, ráadásul egy ilyen egyszerű dolog miatt.

Sajnos az alakváltás neki nem bizonyult egyszerűnek. Amikor utoljára macska alakot viselt, megölt négy embert, beleértve a saját

anyját és lánytestvérét is. De a gyermek *erősnek* bizonyult. És elégé makacsnak is, hogy elhatározza: semmi hasonló nem fog történni többé, még akkor sem, ha magát kell megölnie, hogy megakadályozza.

A falka többi tagja abban bízott, hogy majd az *én* erőm és macacsságom legyőzi az övét. Eleinte én is azt hittem, hogy beválhat. Csakhogy kilenc eredménytelen hét után már nem voltam olyan biztos benne.

– Dr. Carver meghagyta, hogy hívjuk, ha még egy hétig nem teszi meg. Akkor megpróbálja kikényszeríteni a váltást. – Valami intravénás adrenalin-gyógyszer koktéllal.

Marc felém fordult, meglepetésében magasra húzta a szemöldökét.

– *Macskává?* Ilyesmi lehetséges?

– Nem tudjuk biztosan. Elméletben nem lehet nagyon más, mint amikor emberré válni kényszerítesz valakit. – Amit alkalmanként meg kellett tennünk, hogy kikérdezhessük az együtt nem működő kóborokat, vagy hogy rávegyük őket: ne szaggassanak szét mindenkiket, aki közel megy. – De gyakorlatban... hát, még senki sem próbálta. Utálok egy gyereken kísérletezni, de tényleg nem hagy más választást.

– Elmondjátok neki?

– Aha. – Megdörgöltem a homlokomat, hogy leküzdjem a frusztrációt. Hónapok óta nem láttam Marcot, és szerettem volna, ha ez az együtt töltött néhány óra *kellemesen* telik. – De nem hiszi, hogy megcsináljuk. Azt mondja, inkább lesz kimerült az élete hátralévő részében, mint hogy megkockáztassa, hogy macskaként bánt valakit.

– Na igen, de szívesebben lenne halott?

Behunytam a szemem, és az üléstámlára hajtottam a fejemet.

– Őszintén szólva azt hiszem, igen. Retteg amiatt, ami legutóbb történt, és még most sem hajlandó beszélni róla. De remélem, hogy ha nekem sikerül...

Felpattant a szemem. Marc autója megrándult alattunk, és köhögni kezdett.

– Ez mi volt? – Kihúztam magam, kibámultam a szélvédőn az üres sötétségbe, amelyet csak a reflektorok két összeérő fénykévéje tört meg.

Marc nem felelt, de a keze megszorult az elformátlanodott kormánykeréken – sok régebbi dührohama áldozatán –, és a homlokát ráncolta.

A kocsi megint felköhögött, aztán rázkódni kezdett, mintha fel akarná adni. A motorháztető alól gőzfelhő tört fel, fehérén gomolygott a sötét, fekete éjszakában.

Marc lassan jobbra húzódott, felváltva nézte az utat és a visszapillantót. Derékból kicsavarodva figyeltem, ahogy Vic megáll mögöttünk. Kiszálltunk, a lábunk alatt jég ropogott. Vic mellénk sétált a kocsi elejéhez. Marc előhalászott egy zseblámpát, és felnyitotta a motorháztetőt. Olyan alkatrészeket futtatta át a fényt, amelyeket én nem ismertem fel, és közben idegesen morgott. Végül lefeküdt, és bekúszott az autó alá, nem törődve a jeges betonnal a háta alatt.

Pillanatokkal később már mászott is kifelé, még dühösebben.

– A hűtővízcsövet elvágták.

– *A rohadék!* – morogta Vic. Ethan is kiszállt a kocsiból, mögötte Manx, aki a bebugyolált babát szorította a melléhez. – Így nem jutsz messzire. Tizenöt-húsz kilométer, nem több. Alighanem a benzinkúton történt.

Marc rábólintott, aztán rám nézett; az arcát csak félig világították meg a reflektorok.

– Mind beszállunk Vic kocsjába, ezt meg vontatjuk.

Természetesen nem így terveztem a találkozásunkat, de ennél rosszabb is lehetett volna, főleg úgy, hogy valami seggfej tönkretette Marc kocsját. Mi van, ha a fékvezetékét vágja el?

Bosszúsán feltéptem a kocsjajtót, és behajoltam az üdítőkért, amit Marc még a benzinkúton vett. És akkor láttam meg – két apró vörös fénypötty a fák között, az út másik oldalán. Eltűntek, aztán azonnal meg is jelentek újra.

Szemek. *Macskaszemek*, amelyek visszatükrözik a kevés fényt is. Valaki pislogott, és akárki is volt az, nem volt egyedül. A fák között jó néhány újabb szempár is megjelent, egymástól úgy három méterre.

A gyomrom görcsbe rándult, az úti rágszálnivalók égetni kezdtek félelmemben. Nem csak a kocsit vágták tönkre! Egy kicseszett csapdába csaltak minket!

Lassan kiegyenesedtem, és beleszagoltam a levegőbe. Összerándultam, amikor a jeges levegő ezer tűje megszúrta az orromat, torkomat, tüdőmet. De egy szippantás elégnek is bizonyult.

*Kóborok.*

– Izé, fiúk? – sziszegtem, amikor az első sötét alak szokatlanul magabiztos léptekkel kilopózott a fák közül a holdfényes éjszakába.

– Látjuk őket – súgta vissza Marc, és az autó teteje felett láttam, hogy lassan visszafelé hátrál a saját kocsjára felé.

– Három kóbor, neked hat óránál, Faythe – szólalt meg Vic. A düh veszélyesen fenyegetővé tette a hangját, ahogy átlesett a vállam felett.

– Nem, inkább négy.

Hátul is? *A francba!*

– Öt másik elöl – biccentettem az út túloldalán álló fák felé, és oldalra léptem, hogy be tudjam csukni a kocsjajtót.

Bal felől murva csikordult, és a bátyám hangját hallottam a Siburban jobb oldaláról.

– Ennek nincs teteje. A kóborok egyedül járnak.

És mégis, hónapokkal ezelőtt is többen fogtak össze ellenünk, Montanában. Ez az új trend aggasztott. Mint ahogy a minden irányból felénk lopakodó kóborok is, mind macska alakjában. Egy pillantással máris tizenegyet számoltam össze, mi pedig csak öten lettünk volna akkor is, ha Manx a gyermekét szorongatva is képes harcolni. De nem volt az.

– Manx, befelé a kocsiba Desszel! – rendelkezett Marc. Manx egy szó nélkül bemászott a sofőrülés mögé, és berántotta az ajtót.

*Rendben, ezzel most négyen lettünk.*

– Faythe? – Marc kinyitotta a csomagtartóját, és felém nyújtott valamit. Lassan araszoltam oda hozzá, kitartott karral, és meg is csúsztam egyszer a jégen, mielőtt megvethettem volna bakancsos lábamat. Valami hosszú, kemény és hideg ért a tenyerembe. Egy ásó – még mindig csupa föld.

Kérdőn felvontam a szemöldökömet, ő pedig komoran rám mosolygott.

– Fegyvertelenül nincs esélyünk. – Arra pedig nem volt idő, hogy alakot váltsunk. Reszkettem a hidegben, bár tudtam, hogy hamarosan izzadni fogok a testmozgástól.

Marc egy másik ásót dobott oda Vicnek, aki fél kézzel kapta el, végül egy fejszét húzott elő, és két kézzel markolta meg a vékony gumimarkolatot. Kicsit megemelte, mintha mérlegelné, aztán átadta a balján álló Ethannek.

– Készen álltok? – kérdezte. Magának is kivett egy fesztítővasat, aztán lecsapta a csomagtartó fedelét.

– Alig várjuk. – Ethan leakasztotta a fülhallgatózsinórt a nyakából, rátekerte az mp3-lejátszójára, majd az egészet bedugta a zsebébe, végül kísérletképpen meglendítette a fejszét. – Szamurájkard nincs? – Újra a levegőbe csapott, aztán vállat vont, zöld szeme csillogott a komor poén után. – No, sebjaj, ez is megteszi.

– Oké, akkor rajta! – Marc a Suburbanhoz lépett, és megállt a vezető ajtajánál. – Manx? – Bekopogott: a nőstény feje megjelent az ülések között. – Ne gyere ki, akármi is történik!

Manx bólintott. Marc egy pillantással ellenőrizte, hogy a kulcsok a gyújtáskapcsolóban vannak-e – ott voltak –, azzal hozzám fordult, a vonásai élesek a saját hátsó lámpáinak vörös derengésében. – Ha rosszra fordulnak a dolgok, vidd el őket! Vissza se nézz, hajts egyenesen a ranchra! – Tiltakozni próbáltam, de rám se figyelt. – Komolyan beszélek, Faythe. Juttasd haza őket épségben! A halálad napjáig kísértetni foglak, ha hagyod, hogy annak a gyerekek bármi baja essék.

Bólintottam. A hangneme jobban megriasztott, mint a macskák, akik közül a legközelebbi már csak néhány lépésre volt, jobb felől igyekezett átjutni a közelebbi sávon. Orrlikaiból minden lélegzetvételénél két tekerőző páracsíkok csapott fel, selymes bundája ragyogott a holdfényben, tükröző szemében düh csillámlott.

Marc közelebb lépett a csomagtartóhoz, a fejével intett, hogy helyezkedjek a hátsó ajtó mellé.

– A hátatokat vessétek a karosszériának, és hadd jöjjenek ők ide! És ekkor lecsapott az első macska.

# HÁROM

**A**z első mocsok Marcra támadt kimeresztett karmokkal, hegyes macskafogain át sziszegve. Négy rojtos szakadást tépett Marc kabátjának ujjába. Marc a feszítővas hajlított végével letről oldalba vágta, én pedig az ásómat golfütőként lendítve a jobb combjába találtam. Rettenetes nyávogás hasított az éjszakai hidegbe. Egy pillanat múlva Marc beledöfte a vas másik végét a kóbor koponyájába.

A test a lábához esett. Kiszabadította a vasat – nedvesen cuppant –, és már lódította is újra, mert érkezett a következő macska, torokhangon visítva, égnek álló szőrrel.

Egy másik kóbor nekem ugrott. Az ásóm még a levegőben találta el. A feje megkondította a fémlapot, mint egy cintányért, és nyüszítve visszatántorodott, hogy összeszedje magát. A jeges aszfalton csak a karmai tartották talpon.

Nyögések, mordulások és sziszegések árulkodtak róla, hogy tőlem balra Ethan is vív a saját kóborával. A Suburban háta mögül a murvába csapódó ásó hangja jelezte, hogy Vic is lefoglal kettőt. Az első pillanatok után már egyikünk sem tudott segíteni a másiknak, a macskák háromszoros túlerőben voltak, és egyedül a hátunkat

védő autó mentett meg attól, hogy rövid úton bekerítsenek és kivé-  
gezzenek minket – ott, az út mentén, nyílt színen, bárki arra járó  
szeme láttára.

És alighogy ez a gondolat végigfutott az agyamon, az úton két  
széles fénycsík jelent meg, abból az irányból, ahonnan mi is jöttünk.  
Autólámpák. Emberek. A harci helyzet pedig hihetetlen mértékben  
kezdett rosszra fordulni, helyrehozhatatlanul rosszra.

Azonban ahelyett, hogy elviharzott volna – amit, feltételezem,  
minden ember tett volna, ha szembetalálkozik egy csoportnyi nagy-  
macskával, akik egy másik csoportnyi autótöröttet ostromolnak –,  
a sofőr lelassított, és majdnem meg is vakított minket a lámpáival.

Könnyezve, pislogva csaptam előre, és tökéletesen eltévesztet-  
tem a célt. Bal karomba hegyes fogak mélyedtek. Vakon kirúg-  
tam. Acélbetétes bakancsom hasat talált, és visszalökődött vala-  
miről, ami csak egy borda lehetett. Összeszorítottam a fogamat,  
hogy ne sikoltsak, amikor a macska elhátrált volna, de a karom-  
mal a szájában.

Nyögve, fél kézzel lendítettem meg az ásót. Valami keményet ta-  
láltam el vele, és a kóbor eleresztett. A következő megkönnyebbü-  
lés akkor jött, amikor az autó is elhagyott minket, és a lámpájának  
fénye már nem égette a szememet. De nem hajtott tovább: ehelyett  
megállt az út szélén, Marc kocsija előtt, és leállította a motort.

*Miféle ostoba ember ez?* gondoltam, és a következő macska felé  
csaptam, bár a kezem már úgy elfagyott, hogy alig bírtam fogni az  
ásót. Az idegen vagy fegyverrel jön elő, és lödözni kezd, vagy meg-  
öletti magát. Esetleg mindkettő. De akárhogy is, a túlélőknek rohadt  
nagy mocskot kell majd eltakarítaniuk.

Kocsiajtó csapódott, lépések roppantak a jégrétegen és az útszé-  
li laza murván.

– Ez meg mi a *jó franc*? – kiáltotta túl a nyávogás, sziszegés és morgás kakofóniáját Dan Painter. A kezében a legnagyobb kalapácsot fogta, amit valaha láttam, úgy dobogott felénk, és akkor megértettem: Marc segítőtje követett minket. Ez egyszer nem bántam a dolgot.

– Hol van Manx és a gyerek? – faggatózott, elhaladva Marc kocsija mellett. A többi kóbort nem érdekelte.

– A Suburbanben – nyögte Marc, és olyan erővel lendítette meg a vasat, hogy annak görbe vége beleállt egy szerencsétlen kóbor hasába, éppen a bordái alatt. – Most állsz ott és nézel? – Kitépte a feszítővasat, mire a macska morogva felé csapott karmos mancsával.

– Azt nézem, hogy volna a legjobb beszállni – felelte Painter, és egy pillanattal később mozgásba lendült, a kalapácsot baseballütő módjára felkapva. Az első ütése a Marcot támadó kóbor csípőjét találta el, és ellökte azt. A második csapása elkaszálta a következő kóbor lábait. Aztán két másik támadott, immár Painterre, és ezzel ő is teljes erővel beszállt a harcba.

– Ez miféle francos kalapács? – ziháltam kimerülten, és újra oda csaptam.

– FatMax Xtreme kőműveskalapács – vágta rá Painter, és egy pillanatra be is állt velem, mint az eladó egy hirdetésben, amikor az egyik macska összecuklott előtte. – Precíziósan kiegyensúlyozva, hogy érezd a különbséget! – Azzal megcélozta egy újabb kóbor lábát. Csont recscent, és a macska térde egyszerre hátrafelé nézett. A szerencsétlen kóbor elzuhant, és sikoltozva fetrengett a síkos aszfalton.

Újra és újra meglendítettem az ásómat, de alig vertem vissza egyet, már ott is volt a másik, fogakat és karmokat villogtatva. Addigra három kóbor hevert mozdulatlanul az út szélén, de még több érkezett helyettük – még mindig legalább tizenöten vagdalkoztak.

Honnan a pokolból jöttek, és miért dolgoztak együtt? Még sosem *hallottam* ilyen nagy kóborcsapatról, az pedig, hogy egyesült erővel támadjanak falkatag macskákra, valóban példátlan volt.

Hát, leszámítva azt az esetet a montanai hegyekben...

Megvettem a lábam, és még egy macskát visszaküldtem. Mielőtt azonban megfékezhettem volna a csapást, egy másik ugrott nekem, a karmai éppen a jobb térdem felett szakították fel a farmeromat, és a húsumba téptek.

A fájdalom végigszaladt a lábamon. Az erős szagból és a zavaró forróságból tudtam: ömlik a vérem. Ösztönösem kirúgtam ballal, majd újra odavágtam az ásóval, félig dühömben, félig félelmemben. Legnagyobb meglepedésemre a kurafi kifícamodott vállal, kölyökmacskaként nyávogva bicegett odébb.

*Nyávogj csak, seggfej!*

Csakhogy az előző macskám addigra visszatért. Meglendítettem az ásót. Ő lelapult, az aszfaltra simult. Felkaptam az ásót, hogy majd beleállítom az élet, mint egy jégcsákányt, azonban mielőtt befejezhettem volna a mozdulatot, a kóbor előrevetődött, a fogai összezárultak a jobb bokámon. Megrántotta. Fenékre estem, összecsattant az állkapcsom. Még egyet rántott, és megcsúsztam a jeges úton. Sikoltottam – a sokk és a pánik egyszerre nemcsak a logikát, de a kikapcsolásomat is kisöpörte a fejből.

Aztán a kocsiból Des sírása ütötte meg a fülemet, és a világ újra fókuszba állt. Mély, fájdalmasan hideg lélegzetet vettem, és üres kezemmel felnyúltam a kocsiajtó kilincse után tapogatózva, közben abban bízva, hogy Manx bezárta. Úgy volt. A kapaszkodás megállította a csúszásomat.

Így, stabil helyzetben, a bal lábammal fejbe rúgtam a kóbort, aztán megcsaptam az ásóval is. Erre elengedte a lábamat, én pedig

feltápászkodtam, az ásót ezúttal mankónak használva. Végül újra belerúgtam, ezúttal az állkapcsába, amelyet már úgyis a vérem borított, aztán a jó lábamra állva, amennyire tudtam, kizártam a fájdalmat, és folytattam a verekedést.

Bal felől Ethan térdre esett, és fellendítette a fejszóját. Az éle a kóbor álla alatt talált be, és majdnem el is választotta annak fejét a testétől. A test émelyítő, kettős puffanással csapódott be – előbb a mellkas, aztán a csaknem leszelt koponya –, és Ethan már lendült is tovább. Ha lett volna rá időm, megilletődöm.

De nem volt – a bátyám másik oldalán, a kocsi hátuljánál Vic kiáltott, aztán a szemünk elé is botlott: ő is fenékre esett. A macska, amelyikkel küzdött, lecsapott rá, és két vállra fektette.

– Ethan! – rikoltottam az ásómat lendítve, hiszen ő volt legközelebb. Rám pillantott, aztán a tekintetem nyomán Vicre.

– Rajta vagyok! – Balra vetődött, lehajolt Vic ásójáért, de közben a fejszóját is felkapta a levegőbe. Eltaszította a legközelebbi macskát, és mindkét kezében fegyverrel egyenesedett fel. Az ásóval lekaszáltá Vicről a kóbort, aztán eldobta a fejszét. Az pörögve szállt, olyan sebesen, hogy nem is tudtam szemmel követni, de egy macska oldalában állt meg. A kóbor az aszfalra zuhant, zihált és vérzett.

Ethan felkapta Vicet, feltépte a Suburban hátsó ajtaját – az, hála égnek, nyitva volt –, belökte Vicet a csomagoknak kialakított helyre, aztán rávágta az ajtót. Amint megfordult, már rajta is volt a következő kóbor.

– Marc! – kiáltottam, és megcéloztam a saját ásómmal egy idegen macska felsőtestét. – Vic megsérült.

– Tudom. – Egy fejre mért csapással ütötte ki az ellenfelét, aztán belerúgott egy másikba, amelyik éppen rám akart vetődni. Adigra már csak féltucatnyi kóbor állt lábon, azok közül is a legtöbb

sebesült. Nyertünk, még a túlerő ellen is, emberként. Legalábbis így gondoltam.

Egy mély, szaggatott üvöltés ütötte meg a fülemet az út túloldaláról. Erősítés. Mi kimerültünk, és a kicseszett *kóboroknak* jön az erősítés. A hangokból ítélve a csapatok még egy kilométernél is távolabb lehettek, de mire ideérnek, mi nagy szarban leszünk – vagy, ami rosszabb, halottak.

Eltökéltem, hogy levegőhöz jutok, amíg lehet. Leraktam az ásót, és a kocsi oldalának dőltem, még a dzsekimen át is éreztem a jeges hidegét a hátamon. Sajgó karjaimat leengedtem az oldalam mellé, mélyeket lélegeztem, és hagytam, hogy a hideg magamhoz térítsen. A levegőben vér és fenyő szaga érződött, mint valami fura ünnepi kombináció.

A karom lüktetett, ahol az a rohadék megharapott, és bár a fagyott vér páncéllá változtatta a nadrágomat, a lábam nem vérzett már. Viszont minden mozdulat fájdalmat okozott.

Marc figyelte, ahogy számba veszem a sebesüléseimet, a szemem csillogott a Suburban lámpáinak fényében. Aztán az erdő felé pillantott, ahol a várható erősítés közeledett.

– Faythe, szállj be a kocsiba! – parancsolta, a sérült kóborok összevissza nyarvékolásának zaján át. A tekintetét nem vette le a fákról, bár ő maga is nehezen kapkodta a levegőt, és számtalan karmolásból vérzett. – Ha te és Manx eltűntök, nem marad már okuk, hogy folytassák a harcot. Ethan, vidd ki innen őket! Painter és én eltakarítjuk a maradékot, és felhívlak majd, ha indulunk.

– Nem hagylak itt! – tiltakoztam, és amikor a lélegzetem párafelhőben csapódott elé, akkor jöttem rá csak, hogy nem érzem az ujjaimat. Vagy az orromat. Túl gyorsan lehültem az első kör után, és máris kezdtem megdermedni.

Marc biccentett Ethannek, aki kikerült egy sérült, de még fújó macskát, és kinyitotta a vezetőülés felőli ajtót. Mielőtt ellenkezhettem volna, belökött, aztán utánam mászott.

– Kösd be magad! – utasított, és máris sebességbe tette a kocsit.  
– Ha kiviszed a szélvédőt, én meg nem állok érted.

Kikerült jó néhány mozdulatlan, a holdfénytől és vértől csillogó macskatestet; a jégen megcsúsztak a kerekek, és bevágtam a fejemet az ablaküvegbe, de aztán murva csikordult, és visszakapaszkodtunk az úttestre. Amikor elhajtottunk, még láttuk, hogy Marc és Painter a felénk eső oldalon a fák közé hátrál, fejenként két-két tetemet húzva a farkuknál fogva.

– Nem hagyhatjuk csak így itt őket! – erősködtem. Manx mögöttem Des fölé hajolt.

Ethan sóhajtott, a szeme a visszapillantón.

– Hullákat pakolnak, nem a Bastille-t ostromolják. Perceken belül úton lesznek ők is.

– Segítenünk kellett volna! – kiáltottam rá, és megfordultam, hogy a hátsó ablakból nézhessem, amint Marc visszafordul a többi tetemért. Hányat öltünk meg? – És honnan a fenéből tudsz egyáltalán a Bastille-ról?

Vállat vont, és a reflektorok fényében látható útszakaszra hunyorított.

– Angela dolgozatot írt a francia forradalomról.

– Te meg *elolvastad!*? – A hangomban több volt, mint az ideillő gúnyolódás. Angela, Ethan barátnője, végzős volt a főiskolán. Furcsa páros voltak, hogy mást ne mondjak, de a kapcsolatuk a legmerészebb elképzelésemet is túlélte már csaknem három hónappal.

A fogadás bankját senki sem vitte el.

– *Igenis* művelt vagyok! És *nem*, nem kellett volna segítenünk Marcnak és Painternek. A dolgunk az, hogy Manxet és a babát biztonságba juttassuk. – Ethan a kézfejével elmaszatolt egy fekete foltot a homlokán. – Vicről nem is beszélve. Csúnyán vérzik.

*Ja, igen!*

Nejlon zizegése terelte a figyelmemet a harmadik ülésorra, ahová Vic kiterített egy fekete műanyag leplet, hogy felfogja a saját vérét. Még sebesülten is a kárpitozás izgatta. Ez valami pasidolog lehet.

De a bátyámnak igaza volt – szokatlan fordulat. Úgyhogy még egy búcsúpillantást vetettem Marc és Painter felé, aztán hátramásztam, hogy megnézzem, mit tehetek Vicért. Végül megtettük, amire emlékeim szerint falkatag macska még nem vetemedett: elmene-kültünk a kóborok elől.

Nagyjából tíz perce voltunk úton, amikor Marc megcsörgette a mobilomat.

– Jól vagytok, fiúk? – kérdeztem üdvözlés gyanánt; közben a középső ülésor feletti szellőzőt maceráltam. Már bekötöztem Vicet, ahogy tőlem telt, aztán mellette is maradtam, hogy szemmel tarthassam.

A vonalba behallatszott Painter félig roncs autójának nyöszörgése, amikor gyorsítani próbált. Már ők is úton voltak.

– Összekarmolva, de volt már rosszabb – felelte Marc.

– Én is – tette hozzá Painter, a hangját letompította a távolság.

– Mi történt? – Des nyafogni kezdett mögöttem. Manx a világoskék pelenkatartó táskából előszedett egy becsomagolt cumit.

Marc belesóhajtott a mikrofonba.

– Miután elhúztatok, elment a kedvük is. Bevonszoltuk a hullákat a fák közé, meg az eszméletleneket is.

– Mi lett a többivel?

– Akik bírtak, elmásztak. A többit lecsaptuk, és azokat is leraktuk a fák közé.

– Hány hulla volt? – szólt előre Vic, és még a fájdalom át is halatszott a hangjában az izgalom. Sosem hallottam még, hogy falkatag macskák ilyen arányban szálltak volna szembe az ellenfeleikkel, és nem is egyszerűen megálltuk a helyünket. A hírek sebesen terjednek majd, és még apám ellenfeleire is mély benyomást fogunk tenni. Hogy a fenébe ne?

– Hat halott, öt eszméletlen – válaszolta Marc. – Hét másik sérült volt még magánál, amíg nem tettünk róluk. Legalább három meglépett.

Ethan füttyentett, és sávot váltott. Sietve összeadtam a számokat, és elhúltam a végeredményen.

– Huszonegy kóbor, és mind együtt dolgozik?

– És még ahányan a második hullámban jöttek volna – fújta a bátyám. A gondolatba is beleborzongtam.

– Mit gondolsz, mit akartak? – kérdeztem a mobiltól, és kibámultam a hátrafelé szaladó sötétbe. A támadás után a képzeletem teljes fordulaton járt, és minden fa törzse mögött leskelődő szem párokat láttam.

– Hát, nem igazán voltak társalgáshoz öltözve... – felelte Marc. Ami azt illeti, egyáltalán nem voltak sehogy öltözve, de éppen erre célzott. Lehetetlen tárgyalni – vagy akár igényeket támasztani – ha nincsenek emberi hangszálad.

A kóborok ölni jöttek. De miért?

– Fel kell hívnunk aput! – Ethan tompítottra váltott, mert szemből reflektorokat látott közeledni.

– Már megvolt. – Szénsavas üdítő sistergett, Marc nyeldekelt a fülem mellett, és láttam magam előtt, amint egyenesen Painter kétliteres

kólóját húzza meg. – Kiküld egy csapatot, hogy rendezzék el a hullákat. – Újra ivott. – A meadville-i kijáratnál van egy Holiday Inn. Jelentkezzetek be, kérjetek egymás melletti szobákat, ha van, akkor a hátsó oldalon. Fél óra múlva ott vagyunk.

A szomszédos szobák segítenek majd, hogy szemmel tartsuk Manxet és a kicsit, a hátul leparkolt kocsik pedig nem tűnnek fel a kóboroknak, ha esetleg az erősítés utánunk jön kutakodni.

– Vettem. Nemsokára találkozunk. – bontottam a vonalat, és máris azt kívántam, bárcsak megmondtam volna neki, hogy szeretem, főleg arra való tekintettel, milyen közel kerültünk mindannyian a halálhoz. – Hogy vagy, Vic? – fordultam oda, hadd lássam az autópálya lámpáinak növekvő-elfogyó fényeiben; most már valóban a pályán voltunk, nem egy kétsávos, sötét bekötőúton.

– Már nem vérzik annyira – felelte, és megint ropogott a nejlon. – De a karom rohadtul ég.

– Csak nyugi, elrendezzük!

Negyvenöt perccel később már egy hotelszoba bal oldali ágyának közepén ültem; Vic és Ethan alszik majd itt. A hátsó ajtó nyitva állt, láttam, hogy Manx egy görgős irodaszéken ül, és Dest szoptatja. Már megint.

Marc és én a Manx melletti, de azzal nem egybenyíló szobát kaptuk meg. Ez a kis magánélet volt az összes, amit meg tudtunk menteni ebből az elcseszett útközbeni találkozásból. Ez, no meg a közös vacsora, ha Ethan és Painter valaha is visszaérnek a kajával.

– Na jó, nézzük a károkat! – szólalt meg az ágy másik végén ülő Marc, megragadta Vic pólóját, és megrántotta. A varrás sortűzszerű pattogással engedett, az anyag Vic karjáról a padlóra csúszott. Tapasztalatból tudtuk, hogy a ruhaujjak leszakítása kíméletesebb módszer, mint rávenni a sérültet, hogy sebesült karján és fején át húzza le a pólóját.

Vic megszaggatott karját megpillantva levegőért kaptam, és a kezem ökölbe szorult a rettenetes, narancs- és citromsárga mintás takarón. Marcnak azonban a szeme sem rebbent. Rosszabbat is látott már. *Ő maga is* átélt már rosszabbat.

Ha már itt tartunk, tulajdonképpen én is. Végigsimítottam a hasamon díszelgő, gyógyult karomnyomokat, úgy néztem Vic karját. Az én hegeim tízhetesek voltak, még mindig rózsaszínek. Örök emlékek Zeke Radley-től és az ő montanai, örült, ám lojális kóborokból álló bandájától – amely emlékét épp most homályosította el ez a másik csapat, amellyel az út mellett találkoztunk.

– Mit kérsz a fájdalom ellen? – érdeklődött Marc, és odébb mozdította Vic karját, hogy jobban lássa az éjjeliszekrényen álló lámpa fényében. *A hotelszobákban miért nincs soha mennyezeti világítás?*

Vic elhúzta a száját.

– Whiskey-t.

– Szerencséd van – mosolyodott el Marc, és felemelt a földről egy fehér nejlonszatyrot; Painterrel útközben letértek, hogy kiegészítsék a készleteinket. Két üveget szedett elő: az egyik Jack Daniel's volt, a másik hidrogén-peroxid. Azonban amikor lerakta a zacskót, a csendülések elárulták, hogy felkészült Vic második és harmadik válaszlehetőségeire is.

A következő húsz percben figyeltem, amint Marc kitisztítja és összeölti Vic sebeit, és hálát adtam az égnek, hogy bár hosszúak és rondák, mégis sekélyek.

Én következtem. Úgy döntöttünk, hogy a karomon a harapásnyomot elég bekötözni, mert a fogak nem tépték tovább a húst. Azonban a lábamat varrni kellett, és úgy tűnt, erről nem nyithatok vitát.

Marc fogta a karomat, amíg átugráltam a kopott szőnyegen az olcsó asztalkához. Csak egy felsőt hagytam magamon, meg a kényelmes boxeralsót, amiben általában aludtam. A nadrágom ugyanúgy járt, mint Vic pólója: a maradványai most az asztal másik felén álló, üres szék támláján lógtak.

Marc mellém térdelt, végigfuttatta a kezét meztelen bőrömön, látszólag azért, hogy megvizsgálja a vágásokat a jobb térdem felett, és egyikünk sem próbált úgy tenni, mintha a hidegtől vagy a sokk-tól reszketnék. Hónapok óta nem ért már hozzám, és még a sebek fájdalma sem nyomhatta el az érzést, amikor a bőre a bőrömhöz ért. Szorít, simít, érint...

Összeharaptam a számat, hogy elfojtsak egy félig fájdalmas, félig gyönyörteli nyögést; egyikünket sem akartam zavarba hozni az önuralmam hiányával.

– Készen állsz? – kérdezte. Tétován bólintottam. Annyi múltbeli sérülésem ellenére házilag még soha nem varrtak össze, és főleg soha *nem úgy*, hogy mindössze Tylenol állt a rendelkezésemre a fájdalom ellen. Na jó, Tylenol és whiskey – nem a kedvenc italom, de ha az ember arra vár, hogy megstoppolják, nem Margaritát fog kortyolgatni.

Együtt érzőn rám mosolygott, és felemelte a lábamat, hogy a combom alá csúsztathasson egy fehér fürdőszobai törülközőt.

– Igyál pár pohárral, amíg lemoslak!

Most az egyszer nem kellett kétszer mondania. Az asztalon állt két pohár, az egyiket Manx töltötte félig whiskey-vel, a másikban kóla és jég volt a hallbeli automatából. Felemeltem az elsőt, és két nagy kortyot erőltettem le, mielőtt utána küldtem volna a fele kólát is. Az alkohol annyira égette a torkomat, hogy alig éreztem a peroxid csípését a combomon.

Marc nevetett, és töltött még az üdítóből. Aztán felemelte a vékony, görbe sebvarró tűt.

Nyugton maradni volt a legnehezebb. A tű alig fájt jobban, mint maguk a vágások, és amíg nem néztem oda, nagyrészt rendben voltam. Azonban így is percekben belül kivégeztem mindkét poharat, és Vic lépett oda hozzám, hogy az ép kezével újratöltsön.

Mindketten félrészegek, és alighanem egészen szájalmasak voltunk. Az alkohol gyorsan kiürül, hála sebes anyagcserénknek, csak-hogy sejtettem, a szájalmas rész tovább tart – és hegeket hagy majd.

Mintha nem volna már éppen elég *effélém*...

Mire Marc összevarrta a combomat, kitisztította és bekötözte a bokámat és a karomat, Ethan és Painter is visszaért a vacsorával: öt családi pizzát hoztak, még három kétliteres üdítőt és két tucát fánkot.

Manx nem volt hajlandó magára hagyni Dest, még úgy sem, hogy a kisfiú a szomszéd szobában az ágy közepén aludt, és az öszszenyíló ajtók nyitva álltak. Inkább visszavonult egy papírtányérszerű pizzával, mi pedig elhelyezkedtünk Vic és Ethan szobájának padlóján, nyitott pizzásdobozok, ilyen-olyan üdítővel, jéggel és alkohollal megtöltött műanyag poharak között. Kólát ittam, Absolut Vanília vodkával bélelve, amit Dan választott, mert úgy gondolta, könnyebben csúszik majd le a torkomon. Igaza volt. Ha befogott orral kóstoltam, egészen olyan volt, mint a vaníliás kóla.

Vagy olyasmi.

– És hogy van a gyerek? – kérdezte Dan. A következő szelet pizzát már a csücskével előre tartotta a szája előtt. – Hajlik már az alakváltásra?

A fejemet ráztam.

– Még csak nem is beszél róla. És ha erőltetjük, bedugja a fülét és felcsavarja a zenét, de annyira, hogy ő maga is belesüketül.

Vic Ethanre vigyorgott, és teli szájjal szólalt meg.

– Michael szerint sosem lett volna szabad odaadni neki azt az átkozott kettyerét.

– Persze. – Ethan visszadobta a szelete peremét a félig üres dobozba, és egy másikért nyúlt. – Nem azért hangosítja fel a zenét, mert nem akar alakot váltani, vagy mert nem akar *beszélni* róla. Azért csinálja, mert tinédzser. És mert nem akarja már azt a sok pszichóizélgetős szart hallgatni, amit napi huszonnégy órában nyomtattok neki.

– Nem nyomtatunk neki pszichóizélgetést, csak meg akarjuk őrizni az egészségét – erősködtem két korty között. – De abban igazad van, hogy Michael egy szarzsák. – A bátyám rám nevetett, úgyhogy folytattam. – Kaci a zenehallgatáson kívül aligha fog rendes tizenéveseknek való időtöltésekben részt venni. Na jó, leszámítva, hogy leszarhatja az idősebbek tanácsait.

– Te már csak tudod!

– Cseszegess csak! – csattantam fel, de persze Ethannek igaza volt. Csak mostanában kezdtem a dolgokat a generációs szakadék másik oldaláról látni, és onnan bizony *szívás* a látkép.

– Mikor váltott utoljára alakot? – kérdezte Dan, és egy újabb szelet pizzáért nyúlt.

– Több mint két hónapja.

Összevonta a szemöldökét.

– Kibírta valaki ennyi ideig?

Hiába kutattam az emlékeimben, és Marc is a fejét rázta.

– Nem tudok róla.

– Én se tudnék – vigyorgott Ethan. – Nem én vagyok az, aki megtagadja az állati ösztöneit.

Ennél igazabb kijelentést talán nem is hallottam még.

– Ha már témánál vagyunk, valakinek van valami ötlete, mi volt ez az egész támadás? – vetettem fel egy falatnyi Húsimádó piz-zán keresztül. – Soha még nem láttam semmi *ilyesmit*. Még Zeke Radley-től meg az ő *falkájától* sem. – Megemeltem a poharat, és meghúztam a tartalmát. Most, hogy hatni kezdett az alkohol, el-lazultam, és eltökéltem, hogy élvezem a mámort, amíg tart. – Azt gondoltam, a kóborok többnyire egyedül járnak.

Painter kihúzta magát, amikor minden szempár felé fordult, mint a helyi *szakértő* felé.

– Aha, általában. De ha jó okuk van rá, összeállnak, mint min-denki más.

– Egy közös ellenség? – érdeklődtem, és igyekeztem nem figyel-ni a gyomromban kezdődő sülyyedő érzésre. Hogyan lettünk éppen mi az a közös ellenség?

– Ja. Vagy valami, amit megtanulnának. – Elvörösödött. – Mint hogy hogy kell harcolni. Megvédeni magukat, tudod, ahogy Marc tanít engem.

Marc pedig – úgy ítélt – remek tanítónak bizonyult, a véden-ce aznap esti teljesítménye alapján. Painter átok ügyesen lengette azt a kalapácsot.

– Esetleg ismerted valamelyik kandúrt, amelyik ellenünk jött? – kérdezte Vic, és bár az arca barátságos maradt, hallottam a hang-jában a feszültséget.

– Nem úgy, hogy a barátaim lettek volna – harapott egyet Painter a pizzájába, de aztán megállt az állkapcsa, amikor megértette a kér-dés mögött húzódó gondolatmenetet. Nagyot nyelt. – *Semmi közöm* nem volt hozzá! Én *melletted* küzdöttem, srácok!

Így is volt, és jelentősen javította az esélyeinket. Ráadásul őt ma-gát is könnyen megölhették volna.

Azonban Marc tekintete fagyossá vált, és az arcába nézve megborzongtam, alkoholos forróságom és a szoba fűtése ellenére is.

– Dan, elmondtad valakinek, hogy ma erre jövünk? – Mély, fenyegető hangon szólalt meg, és már senki sem rágott.

Painter nagy szemekkel rázta a fejét.

– Csak Bennek. Őt is érdekli a falkapolitika, és szeretett volna találkozni veletek. Megígértem, hogy bemutatom. De nem jött el.

– A fenébe, Dan! – Marc egy villámgyors mozdulattal felállt, és belerúgott egy bontatlan üdítőüvegbe. Az átrepült a szobán, az ajtóba csapódott és elgurult. – Ezzel az erővel akár megkötozve, betömött szájjal is átadhattál volna nekik! Az egész kicseszett rajtaütés a te hibád volt!